

Geachte Gemeenteraad, geacht College,

Onderstaande brief heb ik als noodkreet (of moet ik zeggen NOOTkreet??) naar de pers verzonden betreffende de regiotaxi. Ik ben mij er terdege van bewust dat ik geen inwoner ben van uw gemeente, maar de aanbesteding van de regiotaxi gebeurt via Holland Rijnland. Uw gemeente heeft Holland Rijnland ook gemandateerd om de aanbesteding van de regiotaxi uitvoeren. Uw inwoners maken gebruik dus gebruik van de dezelfde dienst.

Met andere woorden, onderstaande had dus net zo goed in uw gemeente gebeurd kunnen zijn.

Met vriendelijke groet,

OPEN BRIEF – OP PERSOONLIJKE TITEL

Beste wethouder(s)

Wachtend in een noodrolstoel, omdat de aangepaste grote elektrische versie niet geschikt is voor toegang tot mijn huis en opgesloten in een lichaam dat nog nauwelijks is te besturen wacht mijn moeder in de algemene hal van het verzorgingshuis. Ze heeft haar hoofd permanent gebogen, want ze is niet langer in staat om deze te heffen. De omgeving kan ze nauwelijks in zich opnemen. Haar verstaanbaarheid is tot een nulpunt gedaald. En eigenlijk is dit letterlijk en figuurlijk. Mijn moeder is niet meer opgewassen tegen de wereld van de zelfredzamen. Volkomen weerloos en volledig afhankelijk van anderen.

In de noodrolstoel wacht mijn moeder opnieuw op de mobiele verbinding naar haar dierbaren, de regiotaxi. Terwijl zij langzaam en ongemakkelijk onderuit zakt in de rolstoel, is er nog geen chauffeur in zicht. Het personeel van het verzorgingshuis besluit mij te benaderen. Nog even en de volledige omgeving van het verzorgingshuis is onbereikbaar in verband met de wielerronde.

De gezondheidssituatie van moeder is kwetsbaar, heel kwetsbaar. Het is onbekend hoeveel tijd haar nog is gegeven en de situatie verslechterd rap. We koesteren alle kostbare momenten. Wat fijn dat we de verjaardag van mijn dochter samen kunnen vieren, ondanks deze pijnlijke situatie.

Ik pak de telefoon en neem contact op met de regiotaxi in de hoop te mogen begrijpen waar mijn moeder blijft....

Het deuntje van de wachtrij doet mij beseffen dat ik ben overgeleverd aan ellende. Ik kan iedere noot dromen. Heb ik dit keer geluk of keihard pech dat ik nummer 8 in de wachtrij ben? Het is namelijk meer regel dan uitzondering dat mijn moeder eindeloos in onwetendheid over haar taxi in die noodrolstoel in een hal moet wachten.

Met het irritante deuntje in mijn oor, ongeruste gedachten bij mijn moeder die nog altijd in een onmogelijke positie in die noodrolstoel wacht op haar taxi en de kwebbelende visite om mij heen die zich afvraagt waar mijn moeder blijft, probeer ik tot 10 te tellen. De stem aan de andere kant van de lijn klinkt niet vriendelijk, ook dat nog. Zodra ze het probleem van de planning en organisatie bij mij

neerlegt, breek ik. Hoe kan ik dit in vredesnaam allemaal oplossen? Als ik de bal terugleg en mijn verbazing over de gang van zaken bij de telefoniste uitspreek, besluit de telefoniste om de verbinding te verbreken. Help!

Mijn broer besluit om mijn moeder op te gaan halen met mijn auto, terwijl we allebei weten dat mijn moeder niet meer zelfstandig in een gewone auto kan komen. Ik probeer niet te denken aan de eventuele gevolgen voor mijn moeder en voor de rug van mijn broer. Mijn humeur staat inmiddels op scherp, hoe kan ik een kinderverjaardag vieren en tegelijkertijd mijn moeder beschermen tegen dit stuitende gebeuren rondom haar zorgvervoer?

We besluiten er het beste van te maken, niet wetende dat dit pas deel 1 was van het debacle. De terugrit bleek zonder mijn medeweten te zijn geschrapd. Mijn moeder werd niet opgehaald...

Beste wethouder(s), hoe ziet u het harmoniseren van het zorgvervoer. Zijn uw verwachtingen hierin wel realistisch, wetende dat Noot ook de nodige structurele uitvoerings- en communicatieproblemen heeft in het leerlingenvervoer?

Wat vindt u acceptabel als het gaat om bejegening en communicatie?

Heeft u zelf weleens in de wachtrij gestaan van deze vervoerder? Of een gesprek gevoerd met de medewerkers van de telefooncentrale?

Kunt u mij misschien vertellen hoe ik als mantelzorger staande kan blijven als elementaire zaken als zorgvervoer zoveel energie en incasseringsvermogen van mij vragen?

Zou het kunnen dat menig mens eenzaamheid lijkt te verkiezen boven een afhankelijkheid van deze voorziening en dat dit de reden is dat het aantal gebruikers daarom niet op het te verwachten niveau is teruggekeerd na de pandemie?

Het bovenstaande lijkt mij voldoende motivatie om in beweging te komen. En rap! Mijn moeder en mijn draagkracht hebben niet veel tijd en rek meer..

Ik reken op uw daadkracht.

[REDACTED]

Ps Mochten lezers zich herkennen in de beschreven situatie dan nodig ik hen van harte uit om naar voren te komen en contact te leggen met [REDACTED] Holland Rijnland; [REDACTED]